Написав Віталій Бондарчук
П'ятниця, 08 серпня 2014, 13:51

Можна безліч слів за день сказати
Та у них немає глибини.
Можна гарні квіти дарувати
Та тримати зло до сідини.

Можна неподумавши вчинити,
Потім шкодувати все життя.
Можна почуття комусь розбити
Та сприйняти це за відкриття.

Можна бути вдома серед рідних,
Почуватися однак чужим.
Можна довго жити серед бідних,
І не стати в майбутті скупим.

Можна бути у літах похилих
Та душа мов ангел молода.
Можна слухати поетів милих,
Вчинки їх на практиці — біда.

Можна міркувати так: «Я зрячий»
І однак лишитися сліпим.
Можна погляд бачити гарячий
Та ніколи не зігрітись ним.

Можна прощення не раз просити
Та в словах відсутнє розкаяння.
Можна смуток у собі носити,
А для серця благо та надбання.

Можна веселитися доволі,
Потім старість в смутку провести.
Можна плакати ночами в полі
Згодом радість в повноті знайти.

Можна змусити робити справу,
Це, однак, не буде добра воля.
Можна не карати за розправу,
А життя навчить — така вже доля.

Можна суперечки обійти,
Показавши тихо правоту.
Можна святість в діях донести,
Хтось відчує в серці темноту.

Можна тілом у служінні бути,

І однак дружити із гріхом.
Можна проповідь, пророцтва чути,
Але йти Ахавовим шляхом.

Варто зрозуміти що ми люди,
Ідеальних тут не слід шукати.
Бач, властиві грішним пересуди,
Є Святий Господь, ти мусиш знати.

В Нього попроси про неможливе,
І скажи як Йосип: «Не моє».
Якщо маєш серце терпеливе —
В Бозі, друже, все для тебе є!